

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 25CoCsp/34/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119210180  
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2021  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4119210180.1

## Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, Bratislava, IČO: 35 831 154, zastúpený JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovaným: 1/ A. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXX, 2/ P. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. Y., zastúpený JUDr. Petrom Vachanom, advokátom, Pavla Mudroňa 1191/5, Žilina, o zaplatenie sumy 4 419,97 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného v druhom rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej „súd prvej inštancie“) zo dňa 04. 08. 2020 č.k. 36Csp/116/2019-140 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok II.), zamietajúcej časti (výrok III.) a v časti trov konania (výrok IV.) z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zastavil konanie v časti o zaplatenie 144,06 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 144,06 eura od 30. 01. 2017 do zaplatenia. Žalovaným v prvom a v druhom rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3 057,06 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovaným v prvom a v druhom rade v rozsahu 41,44%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že pôvodný veriteľ spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. (ďalej „pôvodný veriteľ“) a žalovaní ako klienti (žalovaná v 1. rade ako klientka a žalovaný v 2. rade ako spoludlžník), uzavreli dňa 27. 03. 2015 zmluvu o poskytnutí pôžičky na bývanie, zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 5 000 eur, výška splátky bola dohodnutá v sume 77,54 eura mesačne, počet splátok 120, termín konečnej splatnosti (mesiac/rok) 3/2025, celkové náklady spotrebiteľa 4 304,80 eura, celková čiastka, ktorú má dlžník zaplatiť je 9 304,80 eura, ročná priemerná miera nákladov (ďalej len „RPMN“) bola určená vo výške 14,90%, fixná ročná úroková sadzba 14,90%, priemerná hodnota RPMN 16,16%. Právny nástupca pôvodného veriteľa (VUB, a.s.) v upomienke zo dňa 26. 11. 2016 oznámil žalovaným, že k tomuto dňu eviduje nedoplatok na splátkach vo výške 381,26 eura, ktorý žiadal uhradiť bezodkladne. Súčasne ich upozornil, že ak do 05. 01.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 09/2016, bude oprávnený úver zosplatiť. Predmetná upomienka bola doručovaná žalovaným, žalovaný v druhom rade ju prevzal dňa 05. 12. 2016 (v zastúpení manželkou), o čom svedčí doložená doručenka. Z prehľadu splátok a úhrad vyplýva, že prvá splátka bola splatná 20. 04. 2015, posledná splátka mala byť splatná 3/2025. Žalovaní uhradili žalobcovi celkovo spolu sumu 1 942,94 eura (do podania žaloby sumu 1 874,03 eura a po podaní žaloby sumu 68,91 eura).

1.1.1. Právny nástupca pôvodného veriteľa (VUB, a.s.) vyhlásil okamžitú splatnosť úveru dňa 24. 01. 2017, ktoré bolo doručované žalovaným v prvom a v druhom rade obvyčajnou listovou zásielkou.

1.1.2. Rámcovou zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou medzi právnym nástupcom pôvodného veriteľa (Všeobecnou úverovou bankou, a.s.), ako postupcom a Intrum Slovakia, s.r.o., ako postupníkom, postupca postúpil postupníkovi pohľadávky podľa zmluvy spolu s príslušenstvom a všetkými právami s nimi spojenými. Podľa prílohy č. 3 tejto zmluvy bola predmetná pohľadávka identifikovaná číslom zmluvy, osobnými údajmi žalovaného (meno, priezvisko, rodné číslo, adresa bydliska) a výškou 4 419,97 eura, postúpená ku dňu 19. 02. 2020. Postúpenie pohľadávky bolo žalovaným v prvom a v druhom rade písomne oznámené.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, ods. 9, § 54 ods. 1, ods. 2, § 511 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, ods. 2, § 559 ods. 1, ods. 2, § 565 ods. 1, ods. 2, § 657, § Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), § 144, § 145 ods. 1, ods. 2, § 146 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), § 1 ods. 1, ods. 2, § 2 písm. a/, písm. b/, písm. d/, § 9 ods. 2 písm. f/, písm. k/, § 11 ods. 1, písm. b/, zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 3 ods. 3, § 8 ods. 3, ods. 4 zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

1.3. Konštatoval, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu zmluvy podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá je typicky formulárová zmluva. Predmetná zmluva o pôžičke je zmluvou spotrebiteľskou, na základe ktorej bola žalovaným poskytnutá pôžička vo výške 5 000 eur, ktorú sa žalovaní zaviazali splatiť v 120 splátkach vo výške 77,54 eura mesačne. Žalovaní zaplatili sumu 1942,94 eura, ktoré skutočnosti medzi stranami sporu neboli sporné. Ďalej konštatoval, že žalobca dostatočným spôsobom a s odbornou starostlivosťou posúdil bonitu žalovaných, preveril ich príjmy a až následne úver (pôžičku) schválil.

1.4. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu o pôžičke vyhodnotil ako bez úrokov a bez poplatkov z dôvodu, že v zmluve absentujú údaje podľa § 9 ods. 2 písm. f/, písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.4.1. Podľa záveru súdu prvej inštancie, termín konečnej splatnosti uvedený v predmetnej zmluve ako „3/2025“ je nedostatočný, pretože nie je konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru. Tento údaj má byť uvedený v zmluve presne, a to uvedením konkrétneho dňa, mesiaca a roku, kedy spotrebiteľský úver nadobudne konečnú splatnosť. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať ako podstatnú náležitosť dobu trvania zmluvy, bolo povinnosťou veriteľa takúto dobu trvania v zmluve uviesť. Dodal, že pojem „počet splátok“, nie je možné stotožňovať s pojmom „doba trvania zmluvy“, pretože nevystihuje ani začiatok a ani koniec obdobia.

1.4.2. Súd prvej inštancie ďalej v napadnutom rozsudku konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje údaj podľa úpravy platnej v čase uzatvorenia zmluvy, a to o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom slová výška, počet a termín splátok sa viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru. Za neurčitú považoval aj zmluvnú formuláciu určenia dátumu splatnosti splátok v zmluvných podmienkach, podľa ktorých klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch uvedených v zmluve. V zmluve je uvedený iba dátum prvej splátky a termín konečnej splatnosti je vymedzený na 3/2025.

1.4.3. Súd prvej inštancie sa odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018 a priklonil sa k rozhodnutiu Krajského súdu Prešov sp.zn. 21Co/86/2018 z 03. 07. 2018. Poukázal na ustanovenie § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Predmetný úver preto vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov.

1.5. Súd prvej inštancie vyhodnotil aktívnu legitímáciu žalobcu ako relevantnú dôvodiac, že boli splnené zákonné predpoklady postúpenia pohľadávky na inú osobu.

1.6. V dôsledku späťvzatia žaloby žalobcom v časti o zaplatenie sumy 144,06 eura a splnenia podmienok, konanie v tejto časti zastavil.

1.7. Žalobcovi priznal nárok na zaplatenie úroku z omeškania, pričom výška úroku zodpovedá ustanoveniu § 3 Nariadenia Vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie“).

1.8. O náhrade trov konania rozhodol podľa § § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol úspešný v úm 3 125,97 eura (70,72%), z toho v časti sumy 3 057,06 eura podľa výroku II. rozsudku a v časti sumy 68,91 eura podľa § 256 ods. 2 CSP, kedy k späťvzatíu žaloby v tejto časti došlo z dôvodu plnenia žalovaných po podaní žaloby, čo predstavuje procesný úspech žalobcu a zavinenie žalovaného. Rozhodnou je skutočnosť, že žalovaní čiastočne splnili to, čoho sa žalobca domáhal, a že len z tohto dôvodu vzal žalobca žalobu v tejto časti späť. Žalovaní boli úspešní v sume 1 294 eur (29,28%), čo v konečnom

dôsledku predstavuje úspech žalobcu vo výške 41,44% (70,72 - 29,28). Strany sporu v priebehu konania nenavrhli a ani súd nezistil existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré by mal prípadne postupovať podľa § 257 CSP a náhradu trov konania žalobcovi nepriznať.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalovaný v druhom rade a to v časti výroku II., ktorým zaviazal žalovaných v prvom a v druhom rade zaplatiť žalobcovi sumu 3 057,06 eura s príslušenstvom a s ním súvisiacom výroku IV., týkajúcom sa náhrady trov konania. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne zistil skutkový stav v časti týkajúcej sa skúmania bonity žalovaných a postupu žalobcu pri uzatváraní zmluvy o pôžičke s odbornou starostlivosťou, čím došlo k porušeniu ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a taktiež nedostatočným spôsobom sa zaoberal existenciou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

2.2. Podľa názoru žalovaného v druhom rade žalobca nepreukázal, že veriteľ pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou, nepreveroval bonitu žalovaných aj z príslušnej databázy úverového registra, posudzoval schopnosť žalovaných splácať úver bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať úver. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Žalobca tým hrubo porušil ustanovenie § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Trnava č.k. 11Co/2/2019, Krajského súdu Prešov sp.zn. 6Co/171/2016, Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/117/2017. Dodal, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a preto žalobca nemá nárok na splátky zročné po vyhlásení rozsudku, t.j. od 20. 08. 2020 do 20. 03. 2025.

2.3. Žalovaný v druhom rade namieta vecnú aktívnu legitímáciu žalobcu dôvodiac nesplnením podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné považovať predžalobnú upomienku a tiež ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru za relevantné. Tieto dokumenty sa vzťahujú na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru a nie na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zdôraznil, že pohľadávku postúpila až Všeobecná úverová banka, a.s., ako právny nástupca pôvodného veriteľa, preto je potrebné predložiť výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vystavenú Všeobecnou úverovou bankou a.s. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp.zn. 23Co/17/2016, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/26/2017. Dodal, že vzhľadom k tomu, že veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou, nebol oprávnený požadovať jednorazové splatenie dlhu (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch), vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru je neplatné a neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

2.4. Žiada, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti a žalobu v celom rozsahu zamietol a priznal žalovanému v druhom rade nárok na náhradu trov konania.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním i žalobca a to v zamietajúcej časti (výrok III.) rozsudku a v časti trov konania. Dôvodil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

3.1. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že úver je bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že neobsahuje rozloženie splátok úveru na jednotlivé zložky, t.j. istinu, úrok a poplatky a tiež z dôvodu, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti úveru a doby trvania zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES (ďalej len „smernica“) a tiež na Rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09. 11. 2016 v právnej veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a A. ktorými sú slovenské súdy viazané. Súdny dvor v tomto rozhodnutí uviedol, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice stanovuje, že zmluva musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa. Zmluva o úvere na dobu určitú nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Poukázal tiež na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktoré tento záver akceptovali.

3.2. Taktiež sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nejasnosti a neurčitosti uvedeného termínu konečnej splatnosti úveru. V predmetnej zmluve o pôžičke termín konečnej splatnosti uvedený ako „3/2025“ je dostatočne určitý a zrozumiteľný, plne v súlade s platnými právnymi predpismi. Odkázal na Vyhlášku MF SR č. 620/2007 Z.z., ktorou sa upravuje, že ak z údajov o počte a termínoch plátok úveru nie je zrejmá konečná splatnosť úveru, uvádza sa, do akého obdobia musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétny dátum alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch

alebo rokoch, na ktoré je úver poskytovaný. V danom prípade bola splatnosť splátok dohodnutá k 20. Dňu v mesiaci (čl. XVI. Zmluvných podmienok čl. 6, bod 6.1 a 6.2. zmluvy). Termín konečnej splatnosti uvedený ako 3/2025 bez akýchkoľvek pochybností aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do marca 2025.

3.3. Žiada napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti zmeniť tak, že zaviazá žalovaných v prvom a v druhom rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 1 218,85 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 30. 01. 2017 do zaplatenia a trovy konania.

4. Žalovaný v druhom rade k odvolaniu žalobcu v písomnom vyjadrení zopakoval svoj názor týkajúci sa nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v dôsledku nesplnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Košice sp.zn. 1Co/301/2019, Krajského súdu Žilina sp.zn. 11Co/162/2018 a navrhol zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobu v celom rozsahu zamietnuť a priznať žalovanému v druhom rade náhradu trov konania.

5. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spíňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal a dospel k záveru, že odvolanie tak žalobcu ako aj žalovaného v druhom rade je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej, zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

7. Predmetom konania je nárok žalobcu uplatnený žalobou, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 4 419,97 eura s úrokom z omeškania z titulu nesplateného úveru žalovanými v prvom a v druhom rade. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodný veriteľ a žalovaní v prvom a v druhom rade uzavreli dňa 27. 03. 2015 zmluvu o poskytnutí pôžičky na bývanie a zmluvu o spotrebiteľskom úvere číslo XXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), predmetom ktorej bol záväzok žalobcu poskytnúť žalovaným účelový spotrebiteľský úver vo výške 5 000 eur a záväzok žalovaných v prvom a v druhom rade poskytnutý úver vrátiť v 120 mesačných splátkach po 77,54 eura, prvá splátka splatná dňa 20. 04. 2015, ďalšie splátky vždy k 20. dňu v mesiaci, termín konečnej splatnosti (mesiac/rok) 3/2025. Celkové náklady spotrebiteľa podľa zmluvy boli 4 304,80 eura, celková čiastka, ktorú mali dlžníci zaplatiť je 9 304,80 eura, RPMN 14,9%, priemerná RPMN 16,16%. Žalovaní v prvom a v druhom rade za predmetnom úvere zaplatili sumu 1942,94 eura. Právny predchodca žalobcu výzvou zo dňa 26. 11. 2016 vyzval žalovaných na uhradenie dlžných splátok s upozornením, že ak do 05. 01. 2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 09/2016, úver bude zosplatený. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 24. 01. 2017. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 19. 02. 2020 právny predchodca žalobcu predmetnú pohľadávku postúpil na žalobcu.

7.1. Súd prvej inštancie žalobe v časti o zaplatenie sumy 144,06 eura konanie zastavil v dôsledku späťvzatia žaloby v tejto časti žalobcom. Žalovaných v prvom a v druhom rade zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 3 057,06 eura s úrokom z omeškania 5% ročne a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Úver vyhlásil za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie podstatnej náležitosti zmluvy, ako uvedenie konečného termínu splatnosti dlhu a absencie rozdelenia splátok na istinu, úroky a poplatky.

7.2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalovaný v druhom rade a to vo vyhovujúcej časti namietajúc aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nekonanie žalobcu s odbornou starostlivosťou a neplatnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu.

7.3. Žalobca taktiež napadol rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním, a to v zamietajúcej časti, namietajúc, že zmluva obsahuje termín konečnej splatnosti dlhu a rozdelenie splátok na istinu, úrok a poplatky podľa smernice EU a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky nebolo potrebné uvádzať.

8. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

f/ dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,  
k/ výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

9. Uvedenie konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru úzko súvisí aj s uvedením termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V predmetnej zmluve je presne špecifikovaný dátum prvej splátky, a to dňom 20. 04. 2015, ďalšie splátky vždy k 20. dňu v mesiaci a termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 3/2025. Doba trvania zmluvy až do splatenia všetkých záväzkov klienta podľa tejto zmluvy.

10. Odvolací súd posudzujúc predmetnú vec v zmysle vyššie uvedeného skutkového stavu a zákonných ustanovení, dospel k záveru, že ak súd prvej inštancie nevyhovel žalobe žalobcu v napadnutej časti dôvodiac tým, že úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko neobsahoval náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ zákona č. 129/2010 Z.z., bolo jeho rozhodnutie nesprávne, založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

11. Súd prvej inštancie dôvodí tým, že uvedenie termínu konečnej splatnosti (3/2025, t.j. mesiac a rok), nie je určité a zrozumiteľné. Podľa názoru odvolacieho súdu takéto uvedenie konečnej splatnosti úveru je dostatočne určité a je zrozumiteľné aj pre bežného spotrebiteľa. Za situácie, že v zmluve je jasne uvedený prvý dátum splátky úveru (20. 04. 2015), spotrebiteľ mal 120 mesačných splátok platiť vždy k 20. dňu v mesiaci a termín konečnej splatnosti je určený aj s uvedením, že ide o mesiac a rok (3/2025), nie je možné konštatovať, že ide o nejasné určenie termínu konečnej splatnosti, z ktorej spotrebiteľ nemôže vedieť, kedy má byť zaplatená posledná splátka a teda kedy dôjde k zaplateniu úveru. Aj spotrebiteľ s minimálnymi znalosťami (ekonomickými a právnymi) je schopný pochopiť, že uvedenie konečného termínu splatnosti 3/2025 nemôže znamenať nič iné, ako to, že konečná splatnosť úveru nastane v marci roku 2025. Keďže je uvedený aj presný dátum splatnosti jednotlivých splátok (k 20. dňu v mesiaci), je teda možné jednoduchým spôsobom dospieť k záveru, že termín konečnej splatnosti je 20. 03. 2025. V tomto smere treba prisvedčiť žalobcovi, že údaje v zmluve umožňujú objektívne určiť termín splatnosti každej splátky a zistiť dobu trvania zmluvy a jej konečnú splatnosť. S poukazom na obsah zmluvy odvolací súd záver súdu prvej inštancie o neurčitosti údaju o konečnej splatnosti úveru a termíne splatnosti a úplnej absencii doby trvania zmluvy nezdiera. Keďže súd prvej inštancie považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následne už nevykonal náležité dokazovanie k jednotlivým zložkám uplatneného nároku, aby zistil, či sú opodstatnené v celom rozsahu. A to napriek tomu, že vo veci ide o spotrebiteľský spor, v ktorom súd môže vykonať aj dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (§ 295 CSP).

11.1. Odvolací súd má na zreteli skutočnosť, že v posudzovaní konečnej splatnosti uvedenej v úverových zmluvách, majú súdy v Slovenskej republike rozdielne stanoviská a názory. Vec prejednávajúci senát Krajského súdu v Nitre v problematike konečnej splatnosti zaujal už právny názor v uznesení sp.zn. 25Co 368/2017, od ktorého nemal doteraz dôvod sa odkloniť. Identický záver zaujali aj ďalšie senáty odvolacieho súdu Nitra, napr. 15Co 27/2018, 7Co 147/2017. K tomuto záveru sa priklonil aj Krajský súd v Košiciach, Banskej Bystrici, Krajský súd v Bratislave. Odvolaciemu súdu sú známe aj opačné názory, prezentované v rozhodnutiach krajských súdov, avšak bez doteraz nezjednoteného stanoviska najvyšším súdom, nemal dôvod odkloniť sa od ním zaujatého stanoviska a záveru, uvedeného v rozhodnutí 25Co 368/2017.

12. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku založil svoj záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru aj na závere, že zmluva neobsahuje podmienku uvedenú v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V tejto časti sa dokonca nestotožnil ani so záverom Najvyššieho súdu SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22. 02. 2018 a priklonil sa k záveru Krajského súdu v Prešove.

12.1. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie vôbec nestotožnil a považuje ho za nesprávny a jeho výklad ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, nezdiera. V tomto smere treba prisvedčiť žalobcovi, že obsahom predmetného ustanovenia nie je rozdeliť splátku

na tri samostatné splátky. Zákon o spotrebiteľských úveroch nadobudol účinnosť dňa 11. 06. 2010. Podľa jeho prílohy č. 1 prebral právne záväzné akty Európskej únie, okrem iného Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22. 5. 2008). Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: h) výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice.

12.2. Žalobca správne poukazoval na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora) z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným súdnemu dvoru 02.02.2015 v súvislosti s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti A. B.. Z jeho bodu 59 vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

12.3. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 22. februára 2018 pod č.k. 3Cdo/146/2017 vo svojom závere uviedol, že: „Zákonom č. 297/2017 z 12. októbra 2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písmeno i) zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok a“. V dôvodnej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery v Rozsudku SD. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom!

12.4. Odvolací súd v plnom rozsahu sa s vyššie uvedenými závermi stotožnil a na ich základe vyslovuje záväzný právny názor, že eurokonformnému výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. zodpovedá výklad v tom zmysle, že spojenie „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ je potrebné vnímať tak, že sa tým myslí splátka obsahujúca istinu, úroky a poplatky, pri ktorej má byť uvedená výška, dátum a ich počet. Akýkoľvek iný výklad tohto ustanovenia by bol v priamom rozpore so smernicou 2008/48/ES. Tomuto záveru nasvedčujú aj ďalšie rozhodnutia vyšších súdnych autorít, Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 46/2019, 3Cdo 146/2017, 7Cdo 147/2019). Keďže táto právna otázka bola rozhodnutiami vyšších súdnych autorít vyriešená, nie je dôvod na nerešpektovanie tohto záveru a ani nie je dôvod na odklon od tejto už ustálenej judikatúry.

13. Žalovaný v druhom rade v podanom odvolaní namieta, že žalobca nedostatočným spôsobom skúmal bonitu klienta pri uzatváraní zmluvy o úvere, ktorá absencia má za následok, že nemohol platne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť predmetného úveru.

13.1. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku iba strohým konštatovaním túto námietku odvolateľa (uplatnenú už v priebehu konania) neakceptoval a uviedol, že žalobca dostatočným spôsobom a s odbornou starostlivosťou posúdil bonitu žalovaných. Bez uvedenia akýchkoľvek dôvodov, ktoré by tomuto záveru nasvedčovali, je jeho rozhodnutie v tejto časti nepreskúmateľné. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie sa touto skutočnosťou zaoberal iba minimálne, resp. vôbec, odvolací súd nemal dostatok dôkazov na preskúmanie tohto jeho záveru.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej a zamietajúcej časti a v časti trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie.

14.1. Súd prvej inštancie sa bude opätovne zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku v zrušenej časti. Nakoľko v danej veci ide o spotrebiteľský spor, aj bez návrhu vykoná dôkazy, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Opätovne podrobí súdnemu prieskumu jednotlivé zložky zmluvy (istina, úroky z úveru, RPMN atď.) z hľadiska ich dôvodnosti, dovolenosti a zákonnosti, ako aj existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Zaoberať sa bude tiež námietkami oboch odvolateľov uvedených v podaných odvolaniach. Pozornosť bude venovať tiež preukázaniu skúmania bonity žalovaných v prvom a v druhom rade pri uzatváraní zmluvy o úvere v intenciách námietky uvedenej žalovaným v druhom rade

v podanom odvolaní. Následne vo veci opätovne rozhodne, rozhodnutie odôvodní podľa § 220 CSP tak, aby bolo odvolacím súdom v prípade podaného odvolania preskúmateľné. Zároveň rozhodne aj o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).